

Even zweven de levende wezens

Ander werk van dezelfde auteur:

*Wie trekt de regen aan?*

*De dingen de dingen de dans en de dingen*

*Dit is hoe het gaat*

*Dit is hoe een storm ontstaat*

*De Achterhoekse verzen*

*Dit en alles en heel het heelal*

*Wat we achterlaten in het zand*

Pim te Bokkel

Even zweven de levende wezens

Wereldbibliotheek

© 2024 Pim te Bokkel

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

*All rights are reserved, including those for text and data mining,  
AI training and similar technologies.*

Omslagontwerp en omslagbeeld Herman van Bostelen

Foto auteur © Jorinde Speelman

NUR 306

ISBN 9789028453784

[www.wereldbibliotheek.nl](http://www.wereldbibliotheek.nl)

[www.pimtebokkel.nl](http://www.pimtebokkel.nl)

*Zij maken de beweging van het opspringen en ze komen  
weer neer. (...) Een ogenblik wankelen ze...*

*– Søren Kierkegaard*



I

Zonder vader beklom ik de berg. Vanaf dit hoogtepunt kon ik mijn wereld in één oogopslag overzien. De zon stak nog achter de toppen. De mist trok er traag als rivier door de dalen. Vogels ontwaakten. Alle keuzes lagen voor me. Er was een blauwe en een zwarte route en ook was er dit: de grond, de rand, de afgrond in al zijn ontstellende vrijheid. Je zou een roofvogel verwachten maar ik was er alleen. Ik sprong, recht omhoog, hervond de ondergrond, tartte het lot en lachte tot de zon opkwam. Ik sleet mijn jaren op de top, stelde mijn neergang uit tot ik weer honger kreeg. Ik daalde af en raakte het overzicht kwijt. Eén keer per jaar beklimmen we samen de kliffen. We kijken uit over het land, de mensen op het strand, de zee, de trappen die we met een kind op onze nek hebben betreden, de ruimte die ongevuld is gebleven.



## EEN LAM SPRINGT

Een lam  
beleeft het leven  
zwevend

9

Het springt  
en vergeet het

Hoog  
in het zonlicht  
bestaat het vereeuwigd

Leven  
dat schittert  
in vochtige  
ogen

Wolk  
in schaapskleren

Dan  
raken poten  
de donkere grond  
en bestaat  
het wezen verweesd in de wei

Lam  
tussen ooien  
die het aardse  
eenvormig grazend  
ondergaan

De tijd oogt  
als bordercollie  
kwijlend  
in het lange gras

Met de mist bekruipt het lam  
tussen gelijken  
de vrees  
te verdwijnen

Het  
springt  
en verdringt het  
    En daar gaan de broertjes  
    stuk voor stuk  
    hup  
de lucht in

Van moment  
tot moment  
van wol  
tot wolk

dan uit  
dan aan

11

kralenjagers  
kettingrijgers  
kijk ze hoger  
hoger  
gaan

daar zweeft  
het

LAM

boven  
de grondmist uit

heel even dan  
mag het bestaan

als  
de wens van een wolk  
om in lucht op te gaan



||

De hoogste kamer van de havezate is mijn kamer. De slaap, de slaap, ik vat de slaap niet, kijk het duister in en neem het waar – het verschijnen en verdwijnen, het weerlicht in het naderende wolkendek, alsof iemand boven steeds het licht aandoet, maar er is niets boven mijn kamer, dakpannen, lucht. Dan lichten ineens de schuur, de kersenboom, de oprijlaan, het landschap met de twaalf eiken op. Het landgoed schrikt en kruipt bekeken in de zwarte deken, weg. Ik vraag me af hoe echt het was. Ik ben de enige die de momentopname zag, zag iets wat, zo voelt het, kippenvel, niet voor mijn ogen bestemd was. Later dwaal ik in het donker alleen over zolder, onder eeuwenoude balken zonder vleermuizen. Door een kier onder de deur naar de wapenkamer stroomt lamplicht. Ik denk dat ik naar binnen mag. Het is er goed. Ik mag gerust van de tafels eten. Maar word ik gezien door mijn vader of de vader van mijn vaders vader, dan valt de deur achter me dicht.

## REBELLENCLUB

De wereld was achter ons huis, het bos –  
een universum dat bij ons begon  
en waar we hutten bouwden, ondergronds  
en in de oudste beuken klommen om  
het speelveld ongezien te overzien

15

Om ons, heersers, helden, bewoog de zon  
We waanden ons gekroond en, bovendien  
we groeiden met de bomen richting onze  
dromen – niemand die zichzelf kon zien

Konden we de val voorzien? Misschien  
We speelden in de twijgen met het lot  
Nee, achteraf is alles helder, tot –

Een valk gelooft en stort zich los van God  
ter aarde – een zon sterft in de horizon

## DAN DOOFT DE KLEINE PRINS HET LICHT

16

We woonden nog op het kasteel  
en vader stapte binnen  
met wat voor ons  
de eerste teletijdmachine was

een commodore  
een plastic bak met vensterglas  
waarachter  
ik de nieuwe wereld zag

met broertjes vocht ik  
om de aandacht van het ding  
de gunst  
van de betovering –  
het spel  
met de Perzische prins

—

We belden later  
later eenzaam in  
als onverbonden wezen

weifelend zocht de modem  
vertraging  
van het verlangen  
contact



—

Maar we leefden net zolang  
tot elk van ons  
zichzelf  
in de ban van het ding  
volledig omringde met schijn

17

met de glans van de ring  
met het schijnsel  
van schermen

online scheen alles  
onmiddellijk  
nabij

—

Op een kleine planeet groeide toen het idee  
dat je in deze wereld  
helemaal  
je hele zelf kan zijn

astronaut  
in het diepst van je gedachten

ongebonden  
tijdloos tollend om je eigen as

planeet  
zonder zon

—

18

Alleen  
je blijkt niet alleen zo alleen

in de ruimte woekert  
oneindig  
de braamstruik

ik zie het aan  
en breid mijn databundel uit  
schrijf  
en schrijf  
om  
er te zijn

—

We tasten, we zweven

soms lijkt iets dichtbij  
maar weet jij  
of weet ik veel  
want wat is er waar

dit hier  
jij daar

zonder nabijheid  
is alles verhaal

## MIDZOMERZONSONDERGANG

Ze was het mooiste meisje van de klas  
een klaproos in de knop, onwetend nog  
omringd door elke vlinder die daar was

20

Ze was het mooiste meisje van de klas  
ontpopt als kus, blij in het gras  
en niemand die haar voor zich won

Ze was het mooiste meisje van de klas  
gevaarlijk bloemblad in de avondzon

—

Ze was het mooiste meisje van de klas  
en danste liever met de wind alleen –  
hield ons, zo voelden wij, op afstand

Ze was het mooiste meisje van de klas  
tot ze volmaakt zichzelf uit handen gaf  
en de midzommerniddagzon verscheen

Ze was het mooiste meisje van de klas  
en viel als vlinders met de wind uiteen